

forflag, man stiller dertil, aldeles borttager Grundlaget, og derfor har det undret mig, at Flertallet har kunnet sige, at det har arbejdet paa Grundlag af Regjeringsforflaget, men at det, som Sagen senere fillede sig, maatte forlade dette Forflag og gaa over til sit eget. Naar man vil holde sig nøiagtig til, hvad der foreligger, tror jeg, man maa sige, at Flertallet slet ikke har været inde paa Regjeringens Forflag som Grundlag. — Jeg har allerede udtalt, at jeg, saafremt Regjeringsforflaget forkastes, ikke vil lægge nogen Hindring i Veien for, at det private Lovforflag kan gaa ind i Landsthinget, og jeg staar altsaa paa samme Standpunkt, som den ærede sidste Taler; jeg vil kunne tage begge Dele. Jeg har ogsaa fra Begyndelsen af udtalt, at jeg vil kunne tage, hvad vi have mest Udset til at kunne faae, og derfor forekommer det mig, som jeg sagde igaar, at det, da Ministeren er kommen os saa meget imøde, og jeg fremdeles haaber, at han vil komme os endnu mere imøde, saaledes, at han vil kunne tiltræde det Forflag, vi have stillet under Nr. 23, vel var et Forsøg værd, om vi ikke kunde faae Lovforflaget paa dette Grundlag. Jeg skal altsaa tillade mig at henvende det Spørgsmaal til den ærede Kultusminister, om han ser sig istand til at gaa ind paa det Vædringsforflag, som er opført i Udvalgets Betænkning under Nr. 23. Det er vort Hovedforflag, og hvis den ærede Minister vil gaa ind derpaa, vil jeg sige, at man har opnaaet, hvad man i flere Aar stadig har fremstillet som Skilsmisepunktet og Tvistepunktet. Den ærede Ordfører har tidligere ikke mindst fremhævet dette; han har stadig ligeoverfor tidligere Kultusministre fremstillet dette som det Punkt, hvorom Anskuelserne vare diametralt modsatte. Dette Vædringsforflag indeholder det samme, der blev vedtaget i Folkethinget den 27de Marts 1871, og den ærede Ordfører har stadig protesteret imod, at et saadant Forflag nogeninde senere skulde være blevet fremlagt her i Salen. Det er nu ganske vist, at Regjeringsforflaget er forskjelligt derfra med Hensyn til det ene Punkt, at der skulde en særlig Lov til for at tage Bestemmelse om Overtskudet, men saafremt den ærede Minister kan gaa ind paa det af mig nævnte Vædringsforflag, vil dette Tvistepunkt være bragt ud af Verden. Det lader imidlertid til, at man ikke nu bryder sig derom; nu har man faaet andre Principer, som ere langt vigtigere, og nu holder man sig til dem. Den ærede Ordfører fralagde sig den Gang til Slutning alt Ansvar for, at Loven ikke kom ud, og erklærede, at han i Fremtiden — den Gang var han ikke af den Mening, som han udtalte igaar, at man slet ikke har nogen Forpligtelse i Fremtiden for, hvad man en Gang har udtalt — dog skulde minde de Herrer om, at de mulig vilde komme til at beklage, at vi ikke den Gang fik, hvad der kunde opnaas, og om, at han var uden Skyld deri, hvortil han søiede, at han vilde

gjøre. Sit til at give Befolkningen tydelig Bæstid om, hvem der var Skyld i, at vi da ikke fik Præstestøningsloven. Jeg skal heller ikke undlade at gjøre Mit til, at det maa komme til at staa tydeligt og klart for Befolkningen, hvem der er Skyld i, at vi nu denne Gang ere gaaede glip af, hvad vi kunde faae, nemlig det, som vi alt tidligere have villet tage imod.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Worsaae): Med Hensyn til det Spørgsmaal, der er stillet til mig af den ærede sidste Taler, skal jeg gjenfælde i det høie Things Grøndring, at jeg igaar udtalte min Beredvillighed til at indgaa paa en Vædring af § 13 i det af Regjeringen forelagte Lovforflag saaledes, at det kunde blive klart og tydeligt, at Meningen er den, at Bevillingsmagten vilde faae fuld Raadighed over Overtskudet, hvilket jo i det Væsentlige stemmer med den Affættelse, § 13 har i Vædringsforlaget under Nr. 23: „hvad Indtagterne i et enkelt Finantsaar maatte overstige Udgifterne, bliver, indtil nærmere Bestemmelse tages af Bevillingsmagten, at frugtbargjøre“. Jeg skal derfor tillade mig at bemærke, at jeg i alt Væsentligt ikke finder Noget at indvende imod, at vedkommende Stykke af Paragrafen i Regjeringsforlaget kan faae den Form, som her er fremsat i Vædringsforlaget.

Hjør: Jeg indrømmer meget villigt, at der ikke for mig er nogen særlig Anledning til at komme vidtløftigt ind paa denne Sag; den er frist i Alles Minde og navnlig da Detaibehandlingen, og jeg agter derfor heller ikke at komme ind paa den idag. Sagen er imidlertid baade i og for sig saa vigtig, og der knytter sig saa mange interessante Forhandlinger og Bemærkninger til den, naar man ser tilbage paa dens Historie, at jeg for min Part ikke godt kan lade den passere uden ogsaa at ledsage den med nogle Bemærkninger og kalde Udskilligt tilbage i Grøndringen, som det nok kunde være værdt at huske. Det var ret interessant igaar at høre Ordføreren for Mindretallet, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse), det var meget interessant for mig, idet det var mig klart, at det, der stod ham for Die, var den Nat, der har faaet Betegnelsen „hin mindeværdige Nat“, den 27de Marts 1871. Paa hvad der dengang passerede, byggede især det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds sit Angreb paa den ærede Ordfører og paa dem her i Salen, der ikke ville indgaa paa nærværende Forflag, saaledes som det nu foreligger fra den ærede Ministers Side. Ja, dette kan jeg godt forstaa; men hvad jeg mindre kan forstaa, er, at man retter Bebrejdelser og det skarpe Bebrejdelser mod den ærede Ordfører, og at man atter og atter fortæller, at han har rakt Haanden frem til Forsøning, og nu beder ham atter at rætte den frem.